

NAŠA MALINOVÁ

Noviny občanov obce Malinová Ročník I. Číslo 2/2020

NAŠA ÚCTA A VĎAČNOSŤ STARŠÍM

Vážení občania, Malinovčania!

Keď sme v auguste tohto roka pripravovali podujatia ku Dňu obce, vyšlo po prvý raz aj prvé číslo obnovených obecných novín s novým titulom - Naša Malinová. Ohlasy na takúto komunikáciu s občanmi boli dobré, noviny privítali. Preto sme sa rozhodli pokračovať v ich vydávaní, napriek tomu, že ešte len kreujeme ich obsah, rokujeme o novom štatúte a ich finančnom zabezpečení. Predpokladáme, že oficiálne, teda už aj zaregistrované na Ministerstve kultúry Slovenskej republiky, bude obec toto periodikum vydávať od začiatku budúceho roka. Noviny by potom mali vychádzať štvrťročne s rozsahom štyroch strán.

Vydať toto číslo ešte v tomto roku sme sa rozhodli aj kvôli sprísneným proti-epidemiologickým opatreniam, ktoré prišli v októbri, práve v Mesiaci úcty k starším. Každoročne v tomto čase totiž obec, Klub dôchodcov a Zbor pre občianske záležitosti v Malinovej pozývajú seniorov a jubilantov, ktorí oslavujú okrúhle životné jubileum na spoločenské podujatie spojené so zápisom do pamätnej knihy obce. V tomto roku nám pandémia COVID-19 prekazila túto tradičnú oslavu a možnosť poďakovať sa vám za celoživotnú prácu, za hodnoty, ktoré ste vytvárali a stále vytvárate v prospech svojich rodín a našej obce. Keďže sa nemôžeme spoločne stretnúť, chceme aspoň cestou novín pripomenúť, že na vás nezabúdame. A zdôrazniť, že si vážime vašu prácu a že vám



patrí naša úcta. Vyslovujem želanie, aby vás neopúšťalo zdravie aby ste prežili ešte veľa šťastia a spokojnosti v kruhu vašich blízkych. Aby vám starosti a ťažkosti nedokázali vziať radosť zo života. Všetko najlepšie!

Využívam túto možnosť, aby som tiež všetkých spoluobčanov informoval o veciach, ktoré sa ich budú v najbližšom čase dotýkať a o čom rokovalo a rozhodlo obecné zastupiteľstvo. V prvom rade poslanci schválili investičný zámer na dobudovanie miestnych komunikácií. Cieľom je, aby každá cesta, aj v tej najmenšej ulici v našej obci, dostala asfaltový povrch.

(pokračovanie na 2. strane)



Prvý bytový dom pred obcou je už tesne pred dokončením

Žijeme v zložitých, neľahkých a neistých časoch. Dôvodom je epidémia nového koronavírusu, ktorá prakticky zasiahla celý svet. Našu obec nevynímajúc. Štamgasti, zvyknutí v pohode posedieť a podebatovať si s priateľmi pri čapovanom pivku sú sklamaní, zatvorené sú pohostinské zariadenia, prinajlepšom sedíme v chladnom počasí vonku. V predajni potravín môže naraz nakupovať iba obmedzený počet zákazníkov, ostatní musia čakať pred obchodom.

SKÚŠKA ZDRAVÉHO ROZUMU

Poslanci obecného zastupiteľstva rokujú s rúškami na tvári, ešte predtým im, aj občanom, ktorí chcú prísť na zasadnutie, zmerajú teplotu. Koronavírus znemožnil zorganizovať Deň obce, 8. ročník hubárskej výstavy a ďalšie spoločenské a kultúrne podujatia. Posledné futbalové zápasy sme mohli sledovať iba spoza plota. A už aj futbal je zakázaný. Rúška si musíme nasadiť hneď ako zvonka zatvoríme domovú bránku. A už nám zakázali ísť na návštevu hoci do susednej dediny. Budú nás všetkých testovať..

Každý deň počúvame z rozhlasu správy o rekordnom počte pozitívnych ľudí na Covid-19, mŕtvych a k tomu nové zákazy, príkazy, obmedzenia. Často rozporuplné. K situácii sa vyjadruje raz prvý, raz druhý politik, nehovoriac o odborníkoch, vedcoch. Navzájom sa spochybňujú. Čo zostáva bežnému občanovi? Komu veriť, ako sa správať?

Slovensko, ale aj naša dedina, v histórii už prekonali kruté časy. Veď si len zoberme druhú svetovú vojnu. Ohrozenie, blízkosť smrti bola vtedy možno ešte reálnejšia a bližšia ako dnes. Čo pomohlo vtedy našim otcom a mamám? Jednoznačne spoliehať sa na zdravý rozum. Našli sa ľudia, ktorí sa zo zbraňou postavili proti vtedajšiemu zlu, uchýlili sa do hôr, bývali v bunkroch. Čo nám v týchto dňoch zostáva? Tak ako vtedy. Nepanikáriť, nepodceňovať hrozbu, opäť vziať rozum do hrsti...

Pavol Remiaš, predseda redakčnej rady

(pokračovanie z 1. strany)

Aby sme odstránili prašné, alebo na druhej strane blatisté komunikácie a skvalitnili tak život občanom, ktorí tam bývajú. Asfaltový povrch dovedna dostane 1 840 štvorcových metrov našich ciest.

Pre občanov, ktorí potrebujú nové bývanie, mám tiež dobrú správu. Nájomný bytový domu na Skalných zemiach, je tesne pred kolaudáciou. Bude tam k dispozícii 16 bytových jednotiek. Z toho budú štyri jednoizbové byty. Šesť dvojizbových a rovnaký počet trojizbových. Ich rozloha je približne od 42 po 66 metrov štvorcových. Krátko po odovzdaní prvého bytového domu by mala začať v blízkosti rásť ďalšia, rovnako veľká bytovka. Ale to nie je všetko. Posledné obecné zastupiteľstvo schválilo ešte ďalší investičný zámer. Po viacerých rokovaniach s iným investorom v budúcnosti začne výstavba desiatich rodinných dvoj-domov. Vznikne tak nová ulica, ktorá bude pokračovaním súčasného sídliska Pri háji, smerom na Nitrianske Pravno. Poslanci však s výstavbou súhlasili iba s podmienkou, aby investor popri domoch vybudoval nielen príslušnú komunikáciu, ale aj zastávku autobusu. Musí byť umiestnená bezpečne, aby cestná premávka neohrozovala cestujúcich. Novú komunikáciu po dokončení investor prevedie do vlastníctva obce za symbolické jedno euro. K tomu sa investor tiež zaviazal vytvoriť chodník pre peších, ktorý bude spájať sídlisko rodinných domov s centrom obce. Jeho trasu ešte bude potrebné spresniť. Ďalšou nevyhnutnou podmienkou je, že musí vybudovať dostatočné protipovodňové opatrenia, aby sa predišlo prípadným záplavám.

Z ďalších nových aktivít môžem spomenúť, že na dobrej ceste je schválenie dotácie na výstavbu nového detského ihriska, ktoré bude v blízkosti futbalového ihriska. Podarilo sa nám v spolupráci s COOP Jednotou zabezpečiť aj novú formu potravinových balíčkov, ktoré každoročne v Mesiaci úcty k starším poskytuje obec dôchodcom. V minulosti mali pripravené balíčky s rovnakými potravinami pre všetkých, čo nie každému vyhovovalo. Tentokrát si na obecnom úrade vyzdvihli iba poukážky v danej hodnote a potraviny si v Jednote nakúpili sami podľa svojho výberu.

Vážení občania! Do skončenia tohto roka nám zostávajú približne dva mesiace. Myslím si, že nebudú ľahké vzhľadom na pandémiu a mnohé obmedzenia, ktoré sa nás všetkých dotýkajú. Sme však všetci na jednej lodi. Preto vás chcem požiadať o zodpovedné správanie a dodržiavanie stanovených hygienických opatrení, aj keď sa nám zdajú prísne. Verím, že disciplinovanosťou dokážeme, privítať Nový rok 2021 v zdraví a pohode.

Juraj Stiffel, starosta obce

NAŠI JUBILANTI

Mesiac úcty k starším bol pre nás vždy milou príležitosťou na spoločné stretnutie, podanie si rúk, výmenu názorov na dianie, politické i spoločenské zmeny, ale i spomínanie na to, čo bolo krásne i ťažké. Je mi nesmierne ľúto, že v tomto roku sa nemôžeme stretnúť. Sme ohrozenou skupinou občanov a nezostáva nám iné, len v záujme zdravia dodržiavať všetky bezpečnostné a hygienické opatrenia. Veríme, že sa v krátkej dobe opäť zídeme.

Čas čakania si môžete spríjemniť ručnými prácami, alebo siahnite po dobrej knihe, zahrajte si karty, či šach. Otvorte zaprášené albumy a pozrite si spoločne staré fotografie. Majú svoje neopísateľné čaro. Porozprávajte svoje spomienky vnúčatám, vráťte sa na chvíľu do svojej mladosti, nechajte sa spoločne unášať nostalgiou a atmosférou času.

Spolu s výborom nášho klubu želám našim jubilujúcim členom i ostatným jubilantom , aby ich „korona" obišla, aby ju v plnom zdraví prežili, tešili sa v kruhu svojich najbližších a prežívali jeseň svojho života v spokojnosti.

Štefánia NIKLOVÁ,
predsedníčka Klubu dôchodcov



(Snímka je z vlaňajšieho stretnutia jubilantov)

V roku 2020 oslavujú v našej obci okrúhle životné jubileum títo seniori:

65 rokov

Eva Benková, Ján Bernát, Katarína Elischerová, Agneša Grossová, Marián Hladký, Ing. Dušan Kohút, Eva Lúdiková, Libuša Pálešová, Jozef Pediač, Jozef Richter, Ing. Richard Richter, Anna Rumpelová, Milada Schönová, Ján Šándor

70 rokov

Milan Bobok, Ing. Václav Marko, Anna Maurerová, Marta Maurerová, Dušan Mičjan, Jolana Mičjanová, Štefánia Niklová, Dušan Pediač, Jozef Rendek, Ervín Richter, Mariana Richterová, Erika Schönová, Rozália Schönová, Alica Šturcelová, Ing. Dušan Vasil

75 rokov

Terézia Fabiánová, Juraj Grančič, Stanislav Greschner, Ľudovít Harbut, Mária Richterová, Gerlinda Ručkayová, Monika Schönová

80 rokov

Gizela Greschnerová, Mária Maurerová, Eduard Pálesch, Jozef Pastorok

85 rokov

Ida Richterová

Viac ako 90 rokov si pripomínajú **Štefánia Hrubá** (91), **Božena Páleschová** (93), **Mária Jalová** a **Žofia Richterová**, obe majú 94 rokov. Z mužov, najstarším seniorom v Malinovej je **Richard Richter**, v tomto roku sa dožíva 89 rokov.

K blahoželaniu sa pripája starosta obce Juraj Stiffel, poslanci obecného zastupiteľstva a členovia zboru pre občianske záležitosti!

DIAMANTOVÁ SVADBA

Roky letia nezadržateľne a aj manželia Štefánia a Štefan Richterovci v kruhu svojej rodiny oslávili vzácne jubileum diamantovú svadbu. Svoje áno si povedali 1. októbra 1960. Malú slávnosť so zápisom do pamätnej knihy obce pripravil pre jubilantov Zbor pre občianske záležitosti pri obecnom úrade v Malinovej. V mene obecného úradu i ostatných občanov oslávencom zablahoželal starosta obce Juraj Stiffel a odovzdal im Pamätnú plaketu.



Vo svojom príhovore starosta povedal: *„Obaja ste po celý život nemalou mierou prispeli k obohateniu života našej dediny, našej malinovskej famílie a zanechali ste po sebe výraznú stopu. Žili ste navzájom v láske a viere. vytvorili ste nádhernú rodinu s vlastnými tradíciami. Ste žiarivým príkladom pre iných. Za to všetko vám patrí naša hlboká úcta a úprimné poďakovanie, pretože ste inšpiráciou a nevyčerpateľnou studnicou múdrosti a rokmi overených skúseností, ktoré sa nedajú ničím nahradiť".*

Manželom Richterovcom želáme, aby sa vo fyzickej sviežosti a dobrej pohode mohli ešte dlho tešiť zo vzájomnej blízkosti.

(ib)

SPOLOČENSKÁ KRONIKA

Vitajte medzi nami!

Od januára do septembra 2020 sa narodili: Agáta Miščíková, Simona Krajčíková, Alexandra Vanessa Grosová, Mia Kráľová, Samuel Karak, Maxim Hurajt

Rodičom blahoželáme a prajeme veľa radosti z ich dieťaťa!

Rozlúčili sme sa...

Od januára do septembra 2020 nás navždy opustili: Rudolf Priehoda, Erich Krebes, Ladislav Schlenker, Cecília Stiffelová, Dana Lengyel, Rudolf Schön, Ján Pálesch, Mária Greschnerová, Manfréd Stiffel, Rudolf Gross, Ladislav Páleš, Jozef Maurer, Anna Bolfíková

Česť ich pamiatke!

OBJAVILI PARTIZÁNSKE BUNKRE

Obnovený partizánsky bunker nad Malinovou patrí už dlhé roky medzi pamätné a pietne miesta spojené s pôsobením partizánskeho oddielu Ernst Thälmann, ktorého členmi boli prevažne chlapi z našej obce. Bývalí partizáni však od začiatku tvrdili, že tento bunker nebol jediný. Vraj bol iba záložný. Partizáni si totiž postavili ešte dva iné podzemné bunkre v horách nad obcou Poruba.



„Pamätníci a priami účastníci odboja sa však už pominuli. Opustené bunkre po víťazstve nad fašizmom a nacizmom postupne chátrali, rozpadli sa a čoskoro sa zabudlo, kde sa nachádzali. Partizáni mali v tom čase veľa dôležitejšej práce v obci, ako zachovať pre nich už nepotrebné bunkre. Stavali Partizánsky dom, pomáhali pri obnove dediny“, hovorí predseda Slovenského zväzu protifašistických bojovníkov (SZPB) v Malinovej Peter Benko.

V posledných rokoch však medzi potomkami partizánov vznikla myšlienka vyhľadať miesta, kde spomínané bunkre boli. Chopili sa jej členovia SZPB. Okrem predsedu Petra Benka bol to Tibor Mikula, aj Jozef a Ondrej Špilajovci. Jedinými indíciami, ktoré mali bolo, že bunkre sa nachádzali asi 200 metrov nad hrobom jedného z príslušníkov jednotky. Ten našli pomerne rýchlo. Na drevenom kríži je síce napísané, že tam leží neznámy bojovník, ale P. Benko vie, že ide o 18-ročného Vendelína Boldáča. Pochádzal niekde od Bratislavy a pravdepodobne sa medzi partizánov iba votrel. Za zradu ho popravili a na mieste pochovali. Ale hoci niekoľkokrát „pátrači“ prebrázdili celý les nad hrobom smerom k Poľane, po bunkroch nikde ani náznak. Možno si to vtedy pamätníci pomýlili, alebo náročky zatajili.

Až v minulom roku na jeseň, keď sa nad Porubu vrátili, rozhodli sa, že to skúsia aj v priestoroch pod hrobom. A tentokrát sa na nich naozaj šťastie usmialo. Asi o dvesto metrov nižšie našli dve podozrivé, zarastené jamy. Bolo zrejmé, že ich niekto musel vyhĺbiť. Keď jednu z jám očistili od konárov a urobili niekoľko neveľkých sond. Hneď sa presvedčili, že sú na správnom mieste. Postupne ponachádzali rôzne predmety, nábojnice, mince, hrdzavú kovovú pracku z nemeckého opasku, na ktorom je ešte zreteľný hákový kríž. Ale aj zvyšky rýľa, či lopaty, dokonca náprstok na šitie, aj sklenú fľašu na olej, pravdepodobne na ošetrovanie zbraní. Našli aj mnoho zvieracích kostí, podľa nich sa dá zistiť čo si varili. Veľkosť tohto bunkra je približne 5 x 5 metrov.

„Bol to pravdepodobne veliteľský bunker. Ten hlavný je približne o 20 metrov nižšie. Je väčší, jama má asi 7 x 5 metrov. Ten sme však ešte nestihli preskúmať“, povedal P. Benko. V prieskume chcú pokračovať už v spolupráci s Okresným pamiatkovým úradom v Prievidzi. Aby to bolo v podľa predpisov. Všetky nálezy totiž patria štátu. Ale určite niektoré doplnia aj obecnú zbierku.

„Objavenie bývalých dvoch bunkrov má pre históriu z obdobia SNP veľký význam. Veď sa tu ku koncu vojny ukrývalo až 36 ľudí, najviac z Malinovej. Boli medzi nimi povstalci z Poruby aj iných obcí. Aj manželka veliteľa Júliusa Elischera, ktorá tam bola dokonca aj so svojou dcérou Lýdiou. Ta mala iba sedem rokov. Dúfam, že sa nám podarí oba bunkre dôkladne preskúmať a potom aj zrekonštruovať. Tak ako ten nad Malinovou“, dodal predseda.

Text a foto: (pre)

OBČAN SA PÝTA...!

Obyvateľ Malinovej, ktorý nechce byť menovaný, sa pýta starostu:

„Na začiatku obce je už postavená nová bytovka. Čoskoro sa vraj do nej majú sťahovať ľudia. Je pravda, čo sa hovorí, že nové byty sú už dávnejšie prednostne rozdelené a bežní ľudia sa ku nim už nedostanú...?”

Starosta J. Stiffel: „Nie je to pravda! Prideľovať byty bude možné, až po kolaudácii a prevode bytov do majetku obce. V súčasnosti ešte len pripravujeme všeobecné záväzné nariadenie (VZN), ktoré musí schváliť obecné zastupiteľstvo. Toto VZN upraví podmienky, posudzovanie a postup pri prideľovaní nájomných bytov. Stanoví, kto môže požiadať o pridelenie bytu, aké musí spĺňať predpoklady. Žiadosti posúdi komisia pri obecnom zastupiteľstve. Na jej odporúčanie budú žiadatelia, spĺňajúci podmienky zaradení do poradovníka o čom budú všetci informovaní. Pri obsadzovaní bytov prvými nájomníkmi obec zorganizuje verejné žrebovanie bytov za účasti notára. O pridelení bytov v súčasnosti teda nemôže byť ani reči. Všetko sa udeje v súlade so zákonom, transparentne, presne podľa VZN, ktoré po schválení zastupiteľstvom bude všetkým dostupné.”

MÁME JUNIORSKÉHO MAJSTRA SVETA V RYŽOVANÍ ZLATA

Najmladší zlatokop

Iba 15-ročný Patrik Blažek sa stal tohoročným juniorským majstrom sveta v ryžovaní zlata. V súčasnosti síce býva v Prievidzi, ale korene má v Malinovej. Je potomkom cachovských zlatokopov. Už ako desaťročný chlapec po prvý raz vyskúšal ryžovať zlato v potoku Chvojnica. Chcel sa presvedčiť, či je pravda čo mu rozprával jeho starý otec Ladislav Páleš, o histórii ryžovania zlata v okolí. Pred piatimi rokmi, našli spolu v riečisku prvé dve zlatinky. Sotva milimetrové. To ho povzbudilo. Na internete si našiel všetko, čo chcel vedieť o výskyte zlata medzi obcami Chvojnica a Malinová. Tam sa tiež dozvedel, že zlatokopectvo ešte nezaniklo, že sa pravidelne konajú aj súťaže v ryžovaní zlata.

Zaobstaral si ryžovaciu panvicu a prihlásil sa na prvú zlatokopeckú súťaž. Uskutočnila sa v roku 2016 v Kremnici. Vo svojej vekovej kategórii získal piate miesto. Ďalšie povzbudenie. Ale čo bolo najdôležitejšie, získal nové skúsenosti. Pozoroval ako moderní zlatokopi s panvicou vo vode pracujú. Všetko si odskúšal doma. Zistil, že sa zlato v malom množstve stále nájde aj v hornom malinovskom potoku. Tam si vybudoval svoj vlastný „cleim“. Ale preveril si aj miesta v Robotách. A veru, zopár zlatých šupiniek našiel. Vyrobil si aj zmenšený model splavu, aký vo veľkom voľakedy používali na ryžovanie. Tie boli drevené, potiahnuté kravskou kožou, na ktorej sa zlato zachytávalo. On použil tenký koberček. Najväčšia zlatinka, akú získal, má veľkosť tri milimetre...

“Za uplynulých päť rokov, čo ryžujem v okolí Malinovej, som získal zlato, ktorého hmotnosť je iba dve desatiny gramu“, - hovorí mladý zlatokop. To podľa neho potvrdzuje, že z ryžovania zlata sa dnes nedá zbohatnúť. Získal však z rôznych súťaží dovedna 25 rôznych ocenení, poháre, medaily, plakety, diplomy. Teraz mu pribudla najcennejšia, pozlátená medaila juniorského majstra sveta.

Jedna vec ho však napriek všetkému veľmi mrzí. Tešil sa na stretnutie so svojím „otatom“ Ladislavom Pálešom. Žiaľ, už sa mu nestihol poďakovať, za všetko čo pre neho urobil. Medzitým zomrel a Patrik mu z majstrovstiev sveta už prišiel iba na poslednú rozlúčku. Nikdy na neho nezabudne...



Paľo Remiaš
Snímka: autor

CACHOVCI - TAKÍ SME BOLI, TAKÍ SME

O jednookom brankárovi

Je príkladom človeka, ktorý sa nepoddal osudu a napriek hendikepu, splnil si svoje ľudské sny...

Jaro mal vtedy sedem rokov. Čarovný vek nespočetných detských hier, rôznych pestiev, aj dobrodružstiev, aké môže poskytnúť iba život na dedine. Spolu s kamarátmi Jožom, Vilom, Otom aj mladším bratom Julom často naháňali loptu na futbalovom ihrisku, kde ešte boli postavené iba drevené brány. Už vtedy sa občas postavil medzi dve žrde. Bavilo ho, keď sa mohol vrhnúť do strely a nohami rukami zabrániť, aby lopta vletela medzi ne. Ale chlapcov nie vždy bavil iba futbal, či vybíjaná. Hrávali sa aj na indiánov, popúšťali pritom uzdu svojej fantázie. A aký by to bol indián bez zbrane. Vyrobiť si indiánsku zbraň nebolo zložité. Na luk postačila pružná lieska, na šípy tenšia rovná palička z toho istého dreva a zárez na jednom konci. Na druhom ju bolo zasa treba opatriť ostrým klincom. Neraz sa medzi sebou predvádzali, kto vie lepšie z takého luku strieľať...

U bratranca na dvore rástol mocný orech a na jednom konári bola zavesená hojdačka. Sedel v nej Jarko a hojdal sa. Len tak sa občas nohami odrážal, aby predlžoval kyvadlový pohyb. Bol začiatok jeho prvých prázdnin, trochu sa nudil. Hádam sa niektorý z kamarátov ozve. Bol však trochu v napätí, pretože o pár dní mal ísť po prvý raz do letného pionierskeho tábora. Zrazu mu tesne pred nosom čosi preletelo. Do orecha sa zabodol šíp. Zoskočil z hojdačky, chcel vedieť, kto ho vystrelil, kto sa takto pred ním ukazuje. Však ho mohol aj trafiť. Snáď mu nechcel ublížiť...? Strelca cez plot nespoznal, ale tušil, že to bol Miro. Asi sa chcel ukázať aký luk si urobil. Boli vrstovníci, patril medzi kamarátov. Vybehol na ulicu. Nikto tam už nebol. Rozbehol sa ku nemu domov či nie je náhodou na dvore. Priložil oko ku škáre v drevenom plote... Vtom na malú sekundu zbadal, že niečo k nemu letí... Nestačil sa uhnúť a potom zacítil bolesť. Šíp vystrelený z Mirovho luku sa mu zabodol rovno do pravého oka. Bola to skutočne veľká náhoda. Keby Miro ako chcel, sotva by inokedy dokázal takto nešťastne trafiť...

Poriadne si už nepamätá čo všetko sa potom dialo. Len vie, že ešte so šípom v oku dobehol domov za staršou sestrou Lidkou. Mala šestnásť, bola rozumná, nespanikárila. Jaro si ešte sám vytiahol šíp z krvácajúceho oka. Zakrátko dofrčal na motorke živočichár zo štátnych majetkov Jozef Baláž a ten ho na zadnom sedadle odviezol do nemocnice v Bojniciach. Lekár konštatoval, že oko je trvalo poškodené, vytiekla mu zrenička...

Na to, že mal čoskoro nastúpiť do tábora už nemohol ani pomyslieť. Namiesto neho tam šiel brat. Nasledovali operácie na očných klinikách v Brne a Olomouci. V Brne mu urobili aj prvú očnú protézu. Žiaľ iba umelé oko. Pomaly, pomaličky si zvykal, že môže pozerať na svet iba s jedným okom. Mladý organizmus sa však postupne prispôsobil. Iba zo začiatku mal problémy v škole, pri čítaní a potom pri futbale. Toho sa nemienil vzdať. V žiackom družstve sa opäť postavil do brány. Osvedčil sa jeho postreh, dokázal sa vyrovnať aj s obmedzeným periférnym videním. Neraz sa stalo, že ho tréner prišiel vypýtať z vyučovania, keď hrali nejaký dôležitý zápas, pretože lepšieho brankára nemali. Na tomto poste potom pokračoval aj ako dorastenec a potom aj v družstve dospelých Partizán Malinová. Bol oporou družstva. Súperi často neverili, že im gólové šance zmaril jednooký brankár.

Potom sa našiel aj v hudbe. V kapele Galaxia, ktorú s kamarátmi založili, hrával na bicie. Bola vychýrená, často hrávali na svadbách aj zábavách. Ale ani s futbalom neprestal. Stávalo sa, že do rána bubnoval na svadbe a v nedeľu nastúpil na zápas. Potom sa oženil. Zaujímavé, že aj jeho Evka bola brankárka, hádzanárska... S futbalom potom skončil, až keď sa blížil k tridsiatke. Prispela k tomu aj zlá skúsenosť. Hráči začali byť totiž stále agresívnejší. V jednom zápase mu útočník poškriabal zdravé oko. Vtedy si uvedomil to veľké riziko, s ktorým vždy na ihrisko nastupoval. Veď keby oň prišiel...?! No dostalo sa mu aj uznania za jeho futbalové majstrovstvo. Pri spomienkovom podujatí na prahu nového tisícročia ho vyhlásili za najlepšieho brankára v dovtedajšej histórii malinovského futbalu... A ešte niečo. Na Mira sa nehneval. Pochopil, že to bola tak trochu náhoda, nerozvážnosť a nie zlý úmysel. Neprestal sa s ním kamarátiť. Žiaľ Miro predčasne zomrel. Počas základnej vojenskej služby. Nevie za akých okolností...

Jaro stále patrí medzi skalných divákov na každom futbalovom zápase. Nečudo. Keď on skončil s aktívnym futbalom, to už začali hrať jeho synovia Jaro a Igor. Bol rád. Pretože aj oni, ako chlapci vymýšľali hry s lukom. Raz im ho zobral z ruky zavolal ich do kôlne. Tam ho sekerou rozrúbal na malé kúsky a dôrazne im zakázal hrať sa takéto nebezpečné hry. Obaja sa vo futbale našli. Dokonca Igor mal aj ponuky z vyšších súťaží. A dnes v rodinnej tradícii pokračujú všetci štyria vnuci. Jarko v štrnástich rokoch hral aj za Prievidzu. A Adamko? To je talent. V žiackom družstve dokázal výborne hrať na každom poste. Ako brankár, alebo útočník. Všimli si ho vyhľadávači talentov. Už rok je študentom Futbalovej akadémie Mareka Hamšíka, ktorú tento známy slovenský futbalista založil v Banskej Bystrici. Ktorý „otata" by nemal radosť...

(Z pripravovanej knihy)

Vydala Obec Malinová
Redakčné práce: Občianske združenie BENEDIKT
Redaktor: Mgr. Pavol Remiaš
Grafické práce: Ing. Peter Cagáň
Jazyková a štylistická úprava:
Mgr. Daniela Remiašová

PRIVÍTAME VÁS

V minulom roku obnovil svoju činnosť Zbor pre občianske záležitosti (ZPOZ) pri Obecnom úrade v Malinovej. Hlavnou náplňou činnosti zboru je organizovanie občianskych obradov a slávností pri významných životných jubileách a iných príležitostiach. Jeho snahou je tiež prispieť k rozvoju kultúrno - spoločenského života, vyjadrujúcich pozornosť a úctu človeka k človeku. Obrady sú pre občanov bezplatné.

Pre ich zabezpečenie je však potrebný široký aktív členov, rečníkov, recitátorov, spevákov, tiež písanie scenárov a zápisov do pamätnej knihy, ale aj technikov. Obraciame sa preto na našich spoluobčanov, ktorí by mali záujem stať sa členmi ZPOZ v Malinovej a svojou aktívnou účasťou a nadaním prispieť k skvalitňovaniu obradov, aby sa prihlásili na Obecnom úrade v Malinovej v čase úradných hodín, alebo telefonicky na číslo 046 5443 000. Ďakujeme!

(red)



Hubárska výstava sa v Malinovej v tomto roku kvôli pandémii nekonala ale naši hubári sa aj tak môžu pochváliť peknými úlovkami. Napríklad Ivan Maurer na lúke našiel dva veľké vatovce (rozpadavec obrovský), vo veľkosti futbalovej lopty. Obe plodnice boli vo vnútri bielučké, šťavnaté, chutné, vhodné na vyprážanie a spracovanie prakticky na všetky kuchynské spôsoby. Pohostil nimi svoju širokú rodinu, aj susedov.



Členovia Dobrovoľného hasičského zboru v Malinovej opätovne zorganizovali zber železného šrotu. Ich výzvu vypočuli mnohí občania, ktorí pred svojimi domami pripravili hŕbu nepotrebného železa, ktorého sa takto zbavili. Do zberných surovín v Nitrianskom Pravne odviezli takmer osem ton.

CACHOVINY

Lístie

Zo zlatého jesenného lipového lístia nemusí mať každý radosť. Nielen ľudia, ktorí bývajú blízko, ale ani partia chlapov Jožko, Vilko, Peťko a Paľko, ktorí nedávno za Partizánskym domom prácne zhŕňali lístie na kopu. Ktosi im poradil, aby radšej lístie z líp obrali, aby ho toľko na zem nenapadalo. Súhlasili, hoci by najradšej lipy spílili. Na zemi by sa im listy určitelepšie oberali. Ale vraj ich šéf Hoblo im už zháňa vysoké rebríky... (r)